

In Memoriam.

Galina, Nicole, Erik. Familie Hendriks, Familie Kandidatova,

Medewerkers van Hendriks Graszoden. Vrienden en bekenden. Allemaal van harte welkom om hier aanwezig te zijn bij de afscheidsdienst van John Hendriks.

Beste John,

Even dacht ik: 'We staan hier op de verkeerde plek, John'.

Niet omdat het een kerk is, integendeel.

Maar bij jou paste de Amsterdam Arena, het stadion van Lokomotiv Moskou, Santiago Bernabeu in Madrid. Dat zijn de locaties waar je uren en uren hebt doorgebracht en waar na je vrouw Galina en dochter Nicole je derde grote liefde vond.

Corona heeft er een stokje voor gestoken om dit afscheid op een dergelijke manier te houden.

Maar het gevoel van ons hier aanwezig en van honderden, misschien wel duizenden die hier niet aanwezig konden zijn of mochten zijn, is een immens gevoel van dankbaarheid.

Jouw manier van leven, jouw liefde voor Galina en Nicole, je hartelijkheid en warmte naar medewerkers en naar relaties, vult ons met trots, dankbaarheid, respect en bovenal waardering.

We zijn oprecht trots en blij dat we je hebben mogen kennen. Je gaf ons voldoende handvatten mee om verder kunnen. Al was je leven natuurlijk nog lang niet klaar en zat je hoofd nog vol ideeën.

Een warm hart was gevuld met liefde voor Galina en Nicole. Galina maakte iets los bij je wat daarvoor nooit iemand gelukt was en ook niemand verwachtte dat ooit mogelijk was. Dat er iets en iemand was in dit leven die jouw liefde voor de stadions naar de derde plek kon verdrijven.

De liefde die jullie deelden koesterde je diep in je hart als een fonkelende parel. Ik zie nog de twinkeling in je ogen toen je me deelgenoot maakte hoe je glunderde toen daar in dat kantoor in Moskou de deur openging en plots Galina voor je verscheen.

Hoe je haar diep in de ogen keek toen jullie samen voor die juwelierszaak stonden op het Kremlin en jij bescheiden zei: "Wat vind je van die ringen? Terwijl je bedoelde te zeggen: "Wil je met me trouwen?"

Hoe je vol warmte vertelde over de eerste kennismaking met de moeder van Galina. Je was nerveus, maar maar wat trots dat je direct werd geaccepteerd als schoonzoon.

Jullie hele bijzondere trouwfeest, waarvoor je 27 familieleden en vrienden liet overkomen uit Nederland, die zich gastvrij wisten onthaald door de familie van Galina.

De afgelopen week keek ik naar de foto toen Nicole als kleine baby in het grote bed naast je lag en jou als trotse vader die met een liefde volle en tedere blik naar haar kijkt hoe ze slaapt.

Bijzonder is de brief die je persoonlijk schreef in het vliegtuig op de terugweg vanuit Moskou, waarin je Nicole getuige maakt van de eerste kennismaking met Galina. Een brief waarmee de liefde voor elkaar nog eens extra bezegeld. Een liefde die verder draagt dan dit leven.

Met de extra rijkdom voor Nicole dat ze het voorrecht mag genieten op te groeien in de Russische en in de Nederlandse cultuur.

Jij John, vond het juist ene bijzondere uitdaging om je te bewegen tussen tal van culturen. Die 'grasman' die Heythuysen een naam gaf door heel Europa en ver daarbuiten, Die even gemakkelijk zijn draai vond in landen als: Rusland, Iran, Irak, Oezbekistan etc. En overal waar je kwam, in elk land, vond je nieuwe uitdagingen.

John, de man van de grote rollen zoals je vol trots noemde. Uit het initiatief dat je in 1975, samen met je vader Pierre, ontplooid, dat graszoden bedrijf dat je begon met ongeveer 5 hectare, dat bedrijf bouwde je, samen met je broers Wil, Thijs en Erik uit tot een internationaal gerespecteerde onderneming wiens kennis van de grasteelt en wiens kwaliteit van graszoden gewild en geliefd is van PSV, tot de Kuip en van de Arena in Amsterdam tot de Arena in München. Van Loden tot Turijn, en van Moskou tot Tasjkent in Oezbekistan waar je zelfs een compleet stadion met trainingsvelden realiseerde.

Vier broers met hart voor gras, die op het scherps van de snede konden discussiëren en van mening konden verschillen, maar die wanneer het er op aankwam, en een van hen werd aangevallen, als een ijzersterk blok samenspanden, de rijen sloten en niets en niemand daartussen kon komen. Samen waren jullie onverslaanbaar, in alles, ook in het uitbouwen van een onderneming die juist door haar bescheiden opstelling en haar laagdrempeligheid, haar openheid en toegankelijkheid, zoveel respect en krediet verwierf, ook bij grote internationale organisaties zoals Champions League, WK en EK en bij de Europese en wereld voetbalorganisaties: FIFA en UEFA.

Jij hielp de Amsterdam Arena uit de penarie, toen ze het gras niet aan het groeien kregen. Je zorgde vóór de EK in het Zwitserse Basel, waar de organisatie twee dagen voor aanvang van de eerste wedstrijd, met de handen in het haar zat vanwege de gruwelijk slechts grasmat en waar niemand er meer in geloofde dat er gevoetbald kon worden, zei jij nuchter: “Komt goed, over twee dagen ligt hier ene nieuwe grasmat in.”

Je bracht Duitsland en de Duitse grastelers in verlegenheid en haalde grote koppen in de kranten, omdat tijdens de WK 2006 negen van de twaalf stadions in Duitsland werden gesierd met Nederlands gras van Hendriks graszoden.

Respect en erkenning die is terug te lezen in de tientallen brieven die je de afgelopen dagen mocht ontvangen en die je zijn voorgelezen en die je vandaag meeneemt in je graf.

Brieven waar ik één citaat uit wil halen, en waarmee ik algemeen de gevoelens van al relaties wil verwoorden:

“John, je was streng en veeleisend, maar vooral ook een ingetogen en charismatisch man. Je nam zelf de hark ter hand om ons alle details te laten zien hoe het moest of hoe het beter kon. Altijd geduldig in je uitleg en een eeuwige zucht naar perfectie.

Zo vroeg een Duitse journalist ooit hoe je aan allemaal die kennis kwam waarop je antwoordde:

‘Als je elke dag met het gras naar bed gaat, dan begrijp je het’

En je besloot met de legendarische woorden: “Het gras is als een kind. Het gedraagt zich iedere dag anders”.

De afgelopen dagen wist Erik je op een heel bijzondere manier te karakteriseren: “John kon zich eindeloos focussen op een ding. Hij kon daar zijn volledig passie en doorzettingsvermogen ingooien. En natuurlijk vielen, er ook wel eens scherven, maar John hield de focus naar voren gericht en wanneer hij dan omkeek en die scherven zag liggen, zei hij: “Heb je dat niet gezien? Waarom raap je die niet op?”

De zaak is zoals Erik het zo mooi zegt een gift, maar wel een gift die ze samen met elkaar, met medewerkers en tal van anderen hebben verworven door keihard werken en door een tomeloze inzet. Maar vooral ook met eerlijkheid, alles vanuit je devies van kwaliteit en service.

John, in eerste plaats natuurlijk Galina, Nicole, familie, vrienden, maar zeker ook wij als medewerkers we gaan intens je missen, John.

Je was sociaal, leidend, motiverend, belerend, stimulerend en zat hij vol humor. Je nuchter, recht door zee en je bezat een duidelijke eigen mening

Maar bovenal was je liefdevol en trots. Trots op je gezin, op Galina je vrouw en je dochter Nicole. Trots op je bedrijf en je mensen.

We zullen je missen als een gerespecteerd en sterke persoon. Maar tevens in dankbare herinnering aan je terugdenken. Met je enorme passie, gedrevenheid, en je humor gaf je ons voldoende houvast om je gedachtegoed verder uit te dragen. We gaan verder in de wetenschap dat Erik, Gardien en alle medewerkers daarbij jouw volle vertrouwen genieten.

John fysiek nemen we afscheid maar in ons hart en in onze hoofden zullen we je nog heel lang met ons meedragen

En persoonlijk John, ben ik ongekend blij dat ik je – hoe kort ook – heb mogen kennen. Je had niet lang nodig om me veel te geven. En ik ben oprecht blij dat ik door het schrijven van het boek – iets wat je me nog extra op het hart drukte en in met liefde voor jou zal realiseren, ik nog heel lang en heel vaak in gedachten bij je mag zijn.

Hier past slechts een woord;

John, namens ons allemaal..... INTENS BEDANKT John.

Geschreven door Bert Heijnen

Ach John...

... wat hadden we niet allemaal voor plannen, destijds – alweer zo'n halve eeuw geleden... We zouden een hut bouwen – de mooiste hut van Midden-Limburg ! Een hut waar we met z'n zevenen in zouden kunnen... spelen, eten, slapen... álles... Geen probleem ! En daarna zouden we een heus zwembad aanleggen... plek zat immers. Gewoon tussen de kippenhokken.

Jij dacht dat als we maar flink zouden doorscheppen, die ochtend, tot het donker werd – dat die klus dan wel geklaard zou zijn. En dat we de volgende dag wel konden zwemmen met z'n allen... Geen probleem !

Toen we dan die hut gingen bouwen, had pap binnen de kortste keren geen spijker meer over. Alles hadden we weggetimmerd – met hele zakken tegelijk ! Maar eerlijk is eerlijk : het werd wél een tophut.

We groeven in het zand met kleine bulldozers – daarmee kon je hele bouwwerken maken... Geen probleem. We gingen naar het bos met een bolderkar vol spullen [en met kleine Erik daar bovenop]. Om te bouwen aan een ondergrondse hut.

Levensgevaarlijk natuurlijk. Maar wel heel leuk. En dus : geen probleem...

Buitenspelen was bij John favoriet. Met wat er nog bij kwam : met de varkens in de modder rollen, meedoen om op hol geslagen paarden tot bedaren te brengen. En natuurlijk crossen achter het huis op een gammele brommer. Alles was goed, voor John en zijn broers – als het maar een takkeherrie maakte. Wij – de meisjes : Josée, Irma en ik – hadden je nodig voor alles wat we [verstandig genoeg!] te gevaarlijk vonden : dingen hoog uit een boom halen... of als eerste een donker hol in het bos binnengaan... terwijl een kind kon weten dat daar een monster op ons loerde...

Soms moesten we na onze avonturen voor straf een lange tijd “op de bank zitten”. Maar dat gaf niks. Het was het waard.

Voor jou, John, was dat allemaal (behalve gevaarlijk) eigenlijk één grote *voorbereiding*. Toen je wat ouder was geworden ging je meehelpen op het land. Dat was het mooiste wat er was. Je ging *samenwerken met pap* !

Dat heeft je geen windeieren gelegd. Je werkte mee aan het ontstaan van het graszodenbedrijf van je vader, en na de oprichting heb je het verder ontwikkeld met je broers Thijs en Wil en Erik.

Lange tijd stond werken nummer één... en twee, en drie, en verder...

Tot je Galina tegenkwam. Die begrip had voor je obsessie. Die begreep dat je met graszoden de wereld wilde veroveren. Door háar was je in staat om pas op de plaats te maken. Je haalde het geluk naar binnen. Galina zorgde dat je huis hier echt een *thuis* werd. En iedereen om je heen was daar blij om. Ze toverde de tuin om in een weelderige bloemenzee, met uitzicht op een prachtige vijver. Daar kon je heerlijk van genieten na het werk.

Het geluk van jullie beiden werd nog oneindig veel groter toen eindelijk Nicole geboren werd. Wat was dat een feest !

En wat zijn we je dankbaar, Galina, dat je het leven van John zo compleet hebt gemaakt. En wat is het een plezier om die prachtige Nicole te zien genieten van de tuin die, in al haar ruimte, als het ware een natuurspeeltuin is geworden...

En nu – John ?

Als ik m'n ogen dichtdoe, zie ik jou met je broers... zie ik je érgens terug... in een niet voor te stellen ruimte. Jullie zitten op een bankje... heel tevreden.

Misschien komt het omdat ik dagelijks met kinderen omga...

Ik zie John in het midden, met Wil en Thijs aan weerszijden. Er bestaat geen tijd meer – en dus hebben die drie álle tijd. En ze kijken naar beneden naar alles wat ze zo dierbaar was. Dat hoeven ze elkaar niet uit te leggen – die drie broers.

Ze kijken naar beneden. En zien tevreden hoe het gras groeit.

Lieve John... waar je ook bent. Wees trots op je werk, op je gezin. Op je vrienden. Op je daadkracht.

Het ga je goed.

Geschreven door Leni Hendriks